En beretning om at rejse

I sommeren 2012 modtog jeg et rejselegat af en anonym giver. To måneder senere rejste jeg tværs gennem Vietnam, trekkede i Himalayas bjergkæder, vandrede gennem junglen i det nepalesiske lavland, overnattede under den åbne stjernehimmel i den pakistansk-indiske Thar-ørken og tilbagelagde over 5000km med den indiske jernbane.

Det blev gjort muligt af en person, jeg desværre ikke ved ret meget om, men står i dybt taknemmelighedsforhold til. Derfor er denne rejseberetning, foruden at være et forsøg på at dele min rejse og mine erfaringer med andre, samtidig et forsøg på at sige tak for alt det, der er blevet mig givet**.**

Mads Ejsing

Indholdsfortegnelse

Rejseforberedelser og -forventninger **3**

Afrejse **4**

Vietnam **5**

Nepal **11**

Indien **16**

At rejse alene 24

Rejseforberedelser og -forventninger

Det ville være løgn, hvis jeg påstod, at forberedelserne forud for rejsen bar præg af en høj grad af målrettet tilrettelæggelse. Man kan snarere sige, at forberedelserne mest af alt bestod i ikke at være eksisterende. De afgørende beslutninger blev alle sammen truffet i en studentertid, hvor der var alt for meget at se til, og alt for lidt tid tilovers. Så da rejsedestinationerne – Vietnam, Nepal og Indien - endelig faldt på plads, var det et resultat af relativt spontane valg snarere end udbredt viden om landene, men til gengæld med en stor lyst til at møde det ukendte.
Visum, vaccinationer, malariapiller, indkøb af vandrestøvler, indkøb af rygsæk, og så videre. I slutningen af august da alle formelle rejseforberedelser endelig var blevet tilset, begyndte rejsefeberen for alvor at slå ind. Man står med en helt ubeskrivelig følelse – en blanding af ekstrem spændthed, men også med en usikkerhed over for alt det nye og det fremmede, som venter en. Men mest af alt er man fyldt med en forventningens glæde.

Jeg har altid været lidt skeptisk, når jeg har hørt hjemvendte rejsende beskrive deres rejse, nærmest som var det en åbenbaring, og ordet ”dannelsesrejse” har altid klinget hult i mine øre, men jeg må efterfølgende indrømme, at en intens rejseoplevelse virkelig kan forekomme som en slags åbenbaring – en åbenbaring i ordets mest pragmatiske og sekulære forstand. Man rejser ud for at møde en fremmed verden, for at sætte sit eget liv og sin egen situation i perspektiv, og er man åben over for det fremmede og de fremmede, så når man også disse mål. Set i det lys, var vores rejsedestinationer måske heller ikke så spontant valgte, når det kom til stykket. For selvom de ikke var et resultat af lang tids research, så var de stadig valgt ud fra et ønske om en bestemt form for rejse. En rejse, der skulle være en kombination af både det smukke og det grimme, og som havde potentialet til at bringe os derud, hvor usikkerheden og frygten til tider vinder over trygheden og kontrollen.

Og således rejste vi afsted. Min rejsekammerat Morten, jeg og vores rygsække. Uden planer, uden rejsebøger, uden andet end vores rejselyst, der i slutningen af sommeren 2011 efterhånden i slutningen havde nået ustyrlige proportioner.

Afrejse

- ”Har du sat en alarm til?”
- ”Nej, har du?”
- ”Nej?”

Det er sen aften mandag d. 22. august 2011, og vi har netop lagt os til at sove, inden én af os kommer i tanke om, at vi hellere må slå en alarm til. Tanken om, at vi er lige ved at sove over os på den allerførste rejsedag efterlader os flade af grin, nu hvor katastrofen er afværget. Men samtidig går det også op for os, at nu går det løs. Nu begynder rejsen, og hvordan det kommer til at gå, afhænger af os selv. Alarmepisoden bliver dog hurtigt glemt, for de første 48 timer af vores rejse ville komme til at byde på mange flere uforsigtigheder og uforudsete forhindringer.

Da vi mellemlander i Warszawa, har vi omtrent ti timer at slå ihjel, inden vi flyver videre østpå. Mødet med hovedstaden blev første og langt fra sidste gang at mine ”fordomme” omkring omverdenen blev tilbageført af virkelighedens ufejlbarlige bevisførelse. For det viste sig, at der hverken var overskyet eller overskud af grå boligblokke i den polske hovedstad. Denne dag var overraskende nok både grøn og solrig, og de moderne glasfacader og spektakulære højhuse sprang op på må og få, som vi bevægede os frem med den offentlige trafik. Så med humøret helt i top og et nyt billede af Polen lagret i vores bevidsthed, satte vi os ind på en Hard Rock café midt i byens centrum for at få et sidste skud vestlig storbykultur, inden Polish Airlines et par timer senere skulle flyve os tværs over kloden og ind i et østasiatisk univers, der, som vi alle ved, er fyldt med ris, mystik og karrygule mennesker.

Vietnam

Som at rende hovedet mod en mur

Den simple ubevidste handling at trække frisk atmosfærisk luft ned i lungerne udgør pludselig en ubehagelig udfordring. Dit tynde sommertøj føles som en flyverdragt, der klæber sig til din krop ved hver en bevægelse, og du er klar til at vædde, alt hvad du ejer, på, at din indre kropstemperatur netop har rundet hundrede grader. *Varmen.* Den tropiske varme, der opstår umiddelbart efter monsunsæsonen har toppet, og som vi dumpede lige ned midt i i slutningen af august, da vi ankom til Vietnam. Jeg vil ikke sige, at man ligefrem vænner sig til den, men inden for en overskuelig periode, lærer man både fysisk og mentalt at leve under de ekstreme klimatiske forhold. Så som dagene gik, blev varmen mere og mere end naturlig del af hverdagen og mindre og mindre en bevidst kilde til ubehag. Ikke desto mindre blev denne nye fremmede fugtige varme det første møde med en ny verden – det blev mit førstehåndsindtryk af landet Vietnam, der senere skulle komme til både at fascinere og skræmme mig.

8000 kilometer væk hjemmefra

Set i bagklogskabens klare lys kunne vi måske have forberedt os en smule bedre på vores ankomst til Vietnam. V havde ikke investeret i nogen guidebøger, vi havde ikke bestilt noget hotelværelse, vi havde ikke noget kort, vi havde ikke nogen at ringe til – vi havde med andre ord ikke andet end os selv og vores rygsække. Så da vi bliver sat af med lufthavnsekspressen et eller andet vilkårligt sted i den vietnamesiske hovedstad med over tre millioner indbyggere, begynder det stille og roligt at gå op for os, at nu er det alvor. Jeg kan vel bedst beskrive det som en slags ondt i maven. Den form for ondt i maven, som er en blanding af lige dele spænding og lige dele frygt. Det er den hårfine grænse, hvor den ellers så eftertragtede frihed med lige stor ret kan kaldes usikkerhed.

Vi står mutters alene i en fremmed storby over 8000 kilometer hjemmefra og har ikke den ringeste anelse om, hvilken retning vi skal gå i for at finde noget, der bare ligner et troværdigt hotel. Vi stoler ikke på nogen, for vi er overbeviste om, at man som udgangspunkt ikke kan stole på nogen. Hvad gør vi? Det eneste rigtige at gøre i den situation. Vi spotter et par turister, der i modsætning til os har forberedt sig, og så skygger vi ellers dem uden at blive opdaget. Så blot tyve minutter efter at vi følte os som verdens mest hjælpeløse mennesker, sidder vi alligevel på et hotelværelse på femte sal og har netop afværget katastrofen.

Når først man er på den anden side af en utryg situation, virker den næsten altid triviel. Bagefter er man begejstret over, hvor let det var at overkomme situationen, og glemmer måske, at det samtidig var en

ubehagelig oplevelse. Så lidt efter lidt begynder man ligeså stille at jagte den usikkerhedsfølelse igen. For der er ikke mere end en hårfin grænse mellem usikkerhed og frihed. Det er friheden til at gøre hvad man vil, friheden til ikke at lægge planer, til ikke blot at følge hverdagens faste rutiner, der går forud for usikkerheden – og der er noget særligt livsbekræftende i at lade sig overtage af og overvinde usikkerheden. Det er blandt anden dén livsbekræftende form for ondt i maven, som man ikke oplever i sit trygge hjemmevante liv, der er en af de spektakulære oplevelser ved at rejse for første gang.

Plasticskamler og spisepinde

Hanoi er en helt særlig by. Det "gamle kvarter", der udgør hjertet af den vietnamesiske hovedstad, er kendetegnet ved sine snævre gader med vietnameserne siddende på farverige plasticskamler på hvert et gadehjørne med en nudelsuppe i den ene hånd og et sæt spisepinde i den anden, alt imens der tilberedes mad i store gryder, og nærmest som en hån mod alle former for hygiejneforbehold er et imponerende udvalg af råt kød spredt ud over de lave plasticborde, der sammen med kødgryderne agerer køkken. Gadebilledet forbliver dog totalt domineret af de millionvis af scootere, der er de lokale vietnameseres foretrukne transportmiddel. Den tætte trafik gør det at krydse vejen til på en og samme tid et kunststykke i akrobatik og et studie i frygt. Færdselsreglerne er ikke eksisterende, og at det kaos, der udspiller sig på vejene, ved nærmere eftersyn faktisk er en form for organiseret kaos, ja det er mildest talt ubegribeligt, når man møder den vietnamesiske trafik for første gang.

Ingen Vietnam uden krig

Vietnam er et land, der er uløseligt forbundet med ordet krig – og med Nordvietnams sejr over USA i 1975 vandt det genforenede kommunistiske Vietnam ikke alene krigen, de vandt samtidig deres egen isolation fra verdenssamfundet. Det er først de seneste femten år, at landet, der gennem flere årtier har lidt og til dels stadig lider under omfattende fattigdom, for alvor er begyndt at modernisere sig, og at markedsøkonomien har taget fart. Men den kommunistiske arv er stadig tydelig, ikke mindst i Hanoi, der under krigen var vietnamesernes hovedfæstning i nord; en position der sikrede byen titlen som landets nye hovedstad efter krigens afslutning. For det første står der uniformerede vietnamesere med hammer og sejl på brystet langs mange af de store gader i Hanoi og bevogter diverse officielle bygninger, men det mest konkrete eksempel på det kommunistiske islæt finder man i forbindelse med den nu afdøde kommunistiske landsfader Ho Chi Minh.

Dagen efter vores ankomst er det blevet tid til at udforske Hanoi, og nummer ét på dagsordenen er byens

absolutte hovedattraktion, Ho Chi Minhs Mausoleum. Da vi får snørklet os gennem de sammenklemte gader og med lidt hjælp fra de lokale fundet den sjettehurtigste rute, når vi endelige vores destination. Det massive betonmonument, hvor den tidligere leder af Nordvietnams legemlige rester opbevares, rejser sig 30m op i luften og vender ud mod et åbent areal, der med ét fremkalder billeder af den himmelske fredsplads, og som fantasien lynhurtigt fylder med et hav af mennesker. Vi ankommer lige til vagtskifte og de uniformerede vietnamesere foretager skiftet med en næsten umenneskelig taktfasthed og med deres letale magtsymboler hængende over skulderen. Der er noget truende monumentalt over både arkitekturen og den åbne plads, og som en understregelse af individets marginale eksistens, er der sat én sølle vietnamesisk mand til at klippe samtlige græsplæner på pladsen, der tilsammen synes at udgøre et areal svarende til minimum fem fodboldbaner… Med en håndholdt plæneklipper (se billede).

De utilregnelige vietnamesere

Hvis der er nogen, der er nemme at narre, udover selvfølgelig hvide midaldrende turister, så er det glade nybagte langtidsrejsende. Generelt skal man være på mærkerne, når man handler med vietnameserne. De har ry for at være nogle bedrageriske sataner, og det er de såmænd også for det meste, hvilket fra tid til anden er til stor forargelse hos især de føromtalte midaldrende charterturister; et segment der for nylig har opdaget Vietnam som en smuk og billig rejsedestination. Men der er noget helt særligt fundamentalt i vietnamesernes forsøg på at snyde folk. Det er en form for alment accepteret junglelov, et elementært forsøg på overlevelse, der er ligeså selvfølgelig, som monsunen er våd. Det er et gensidigt spil, hvor man som turist enten spiller spillet, eller taber. Det er fra deres side en eksplicit manifestation af forståelsen ”hvo intet vover, intet vinder”, og selvom denne mentalitet kan være trættende i længden når man er rejsende, så er det en afspejling af den vietnamesiske kulturs ekstreme vedholdenhed og det overlevelsesinstinkt, som man ikke kan andet end lade sig fascinere af.

Desværre har det en uheldig bieffekt, der bedst kan beskrives som ”mistillid”. Man begynder instinktivt at

tvivle på folks oprigtighed, og i mange tilfælde bliver man bekræftet i sin mistro. Men det er en svær balancegang, for på den måde risikerer man samtidig fejlagtigt at afskrive de ærlige håndsrækninger. I sidste ende handler det om at følge sin gut-feeling og samtidig være klar på at falde på røven fra tid til anden. For et enkelt nederlag eller fire er en ringe pris at betale for de unikke oprigtige oplevelser med fremmede mennesker, der opstår fra tid til anden.

Fra Hanoi til Saigon

I Hanoi købte vi en såkaldt "Open bus ticket", der med natbus transporterede os fra Hanoi i nord til Saigon i syd med afhop i landets større byer Hue, Hoi An og Nha Thrang. Så da vi tre uger inde i vores rejse tidligt om morgenen ankom til Saigon, havde vi blandt andet: oplevet noget af verdens smukkeste natur i Halong-bugten, brugt flere millioner vietnamesiske dong, set et utal af buddhistiske templer, afgivet brevstemme til folketingsvalget på den danske ambassade, været lige ved at blive ramt af et lynnedslag, drukket ukonserveret vietnamesisk øl, glemt vores pas, set munke med mobiltelefoner, spist mad henholdsvis som konger og som hjemløse samt en helt masse andet. Så det var med humøret og rejselysten helt i top, at vi afsluttede vores sidste Open Bus Ride og sprang af bussen i landets største by, den tidligere sydvietnamesiske hovedstad, der efter samlingen af landet blev omdøbt til Ho Chi Minch City, men altid har heddet og stadig hedder Saigon i folkemunde.

En natbus from the inside.

Når døden kommer tæt på

Vi havde befundet i Saigon (Ho Chi Minh City) i et par dage, før vi besluttede os for at leje en scooter og på egen hånd køre ud til Cu Chi-tunellerne; et 250km langt tunnelsystem, der under krigen blev brugt af den vietnamesiske guerillamodstand Viet Cong til at udmanøvrere og overrumple de uvidende amerikanske soldater. Tunnelsystemet anses på grund af sin kuriøse topografiske indretning og militærtaktiske vigtighed som værende en

Cu Chi-tunnellerne

afgørende faktor i vietnamesernes endelige sejr. I en årrække levede store dele af de vietnamesiske modstandsstyrker i disse tunneller, kun for at komme ud efter solnedgang for enten at indsamle føde, eller for at engagere fjenden.

Det var på én og samme tid en fascinerende og skræmmende oplevelse at kravle rundt i det klaustrofobisk smalle tunnelsystem. Tunnellerne udgør et uomtvisteligt bevis på den ekstreme udholdenhed og overlevelsesvilje, der i midten af halvfjerdserne endte med at sende amerikanerne på retræte. Men mest af alt er tunnellerne et vidne om en ekstrem umenneskelighed, ødelæggelse og undertrykkelse. Så det var med en lidt mærkelig følelse i kroppen og en klump i halsen, at man gispende efter vejret kæmpede sig ud af klaustrofobiens mørke og op i den vietnamesiske tropeluft. Det satte tingene en smule i perspektiv, at tre fjerdedele af vores tyve mand store gruppe måtte kapitulere efter mindre end ti minutter i under jorder, når der gennem en årrække *levede* et omfattende vietnamesisk modstandssamfund i samme tunneller.

Trafikken i Saigon – jeg krydser vejen midt i billedet.

Ligeså uløseligt forbundet med liv og død, som turen i Cu Chi-tunnellerne havde været det, var den 40km lange scooterkøretur tilbage til Saigon det. Jeg husker ikke præcis hvad, der fik os til at leje en scooter den dag. Jeg tror, at det var friheden til at kunne gøre som det passede os, samt muligheden for at se landet helt tæt på og ikke være afhængig af den offentlige transport, der tiltalte os. Efter at have befundet os næsten en måned i Vietnam var vi efterhånden begyndt at føle os rimeligt godt tilpas i den vietnamesiske trafik; desværre så meget, at vi mente, vi havde styr på den – det havde vi ikke. Men det er heller ikke nemt, når ens hotelmanager fortæller én, at "*Scooter, very easy. No problem.*" samtidig med, at ens guidebog skriver *"Until you've had a few weeks in Saigon, preferably a lifetime, you should avoid getting around the city by motorbike"*. Men som de adrenalinjægere, vi nu engang er, tænkte vi *Challenge accepted!*, og så ned på gaden og leje den første og bedste scooter. Men da vi mange timer senere var på vej hjem fra Cu Chi og ramte indre Saigon lige midt i eftermiddagstrafikken var det, der indledningsvist have virket som en spændende udfordring, pludselig

forvandlet til et decideret farligt foretagende. Jeg mener det i al ramme alvor, når jeg siger, at den time, det tog os at komme fra udkanten af byen og tilbage til vores hotel, var blandt de absolut værste timer i mit liv. Det er umuligt for mig at beskrive, hvor vanvittig trafikken føles, når man pludselig befinder sig omringet af hundredvis af køretøjer i en vietnamesisk storbytrafik, hvor færdselsregler og vigepligt er ikke-eksisterende. Det er mig stadig en gåde den dag i dag, hvordan det lykkedes os at nå frem til vores hotel uden nævneværdige komplikationer. Så da vi endelig stiger skælvende af scooteren foran hotellet, er det med en nærmest andægtig taknemmelighedsfølelse over at være tilbage uden skrammer…
Til den interesserede læser: http://www.youtube.com/watch?v=4phFYiMGCIY

Afsked med Saigon og Vietnam

Vores sidste aften i Saigon tilbringer vi siddende på plasticstole på gaden sammen med andre rejsende. Stemningen er høj og de lokale øl er billige. Jeg falder i snak med en hollænder på min egen alder, der er rejst alene fra Holland til Vietnam uden på noget tidspunkt at flyve. Han fortæller mig om sin solotur på den transsibiriske jernbane, om de lidet gæstfrie russere, om kineserne han fascinerede med sine korttrick, om hans glæde ved Vietnam, om hans ”yellow fever”, og om hvordan det kan være ensomt at rejse alene. Især ensomheden bliver tydelig for mig, imens vi snakker. Der er en slet skjult glæde i hans stemme over at få lov til at dele sin historie og over igen at være blandt ligesindede efter i lang tid at have været overladt til sig selv. Hans rejse er snart ovre, mens min netop kun er begyndt.

Dagen efter forlod vi Vietnam.

Nepal

En lufthavn i forklædning

Endelig på vej ud af den Kathmanduanske "lufthavn".

Da vi træder ud af AirAsia-flyveren, bliver vi ledt ind i det mest besynderlige røde murstensbyggeri, der udstråler alt andet end lufthavn og højteknologi. Rent arkitektonisk minder Kathmandus lufthavn mest af alt om et offentligt skolebyggeri fra 60'ernes Danmark. Og ligeså besynderligt som det akavede byggeri forekommer os, ligeså ukontrolleret bliver vi sendt igennem lufthavnens sikkerhedskontrol. Lufthavnens eneste ATM er i stykker, så vi får lov til at forlade lufthavnen og vade lige igennem sikkerhedskontrollen uden pas og identifikation, alt imens vi forsikrer de bevæbnede vagter om, at vi bare skal udenfor for at hæve kontanter.

To timer senere forlader vi til sidst den groteskt ineffektive hovedstadslufthavn. Det praktiske kaos, der udspillede sig, skulle vise sig på mange måder at afspejle et land, hvor det ukontrollerede og besynderlige er overalt, mens det organiserede og tilrettelagte modsat er en sjældenhed.

En dag vil jeg bestige toppen og se, hvor små de andre bjerge er

Der er meget at fortælle om de tolv dage, vi trekkede i de nepalesiske bjerge. Ikke mindst fra da vi forlod den sidste bjerglandsby og i syv dage vandrede uden at møde så meget som én fremmed sjæl. For en sjælden gang var man helt og aldeles til stede i øjeblikket; uden mobiltelefoner, uden internet, uden andet end os selv og den udfordring, som vi time for time kom lidt tættere på at overvinde.

Men selvom der er meget at fortælle, så virker det på alle tænkelige måder utilstrækkeligt at forsøge at gengive noget, der ikke gør sig til gengivelse. Jeg vil aldrig kunne gengive den kombination af fuldstændig udmattelse og spontan lettelse, man følte hver aften, når vi efter at have opereret på randen af udmattelse hele dagen endelig nåede vores næste destination, eller den særlige følelse af at være til, der eksisterer i det ingenmandsland, som opstår i mødet med naturen og i fraværet af den moderne civilisation. Mindst af alt vil jeg kunne gengive den overvældende følelse af opstemthed og usårlighed, der gennemstrømmede vores gruppe, da vi endelig fik kæmpet os op på toppen af turens højeste punkt, gyajo la-passet i 5000 meters højde. Med ét glemte man alt om kvalmen og svimmelheden forårsaget af den tynde bjergluft, og om de smertende

fødder, der for længst havde overgået enhver hidtidige eksempler på overanstrengelse. Desværre vendte både smerten og kvalmen hurtigt tilbage, da vi fortsatte vores tur, men det var alligevel som om, at alt hvad vi foretog os efter at have passeret rutens højeste punkt var gennemsyret af en følelse af uovervindelighed, der gjorde selv de hårde strækninger lidt lettere, de regnfulde timer lidt tørrere og de koldeste nætter lidt varmere.

På toppen

I en verden, hvor naturen for længst er besejret, indtaget og indekseret, er der noget særligt livsbekræftende i at udforske sin egen mentale vilje og fysiske formåen. Kampen mod kroppen, mod udmattelsen, mod opgivelsen, er måske i virkeligheden en af de sidste reelle udfordringer, det moderne menneske tilstår sig.

Tiden gik i nedsat takt og jeg med den

Ottehundredesyvogtredive, ottehundreotteogtredive, ottehundreniogtredive… Ti meter føles som en evighed. Hvert eneste skridt som en uoverkommelig udfordring. På min venstre side er bjerget og på min højre afgrunden… Ikke mere end ét forkert skridt eller én løs sten, tænker jeg. Jeg hiver efter vejret, men heroppe er den normalt så befriende luft en hån for mine brændende lunger.

Ottehundreogfyrre, ottehundredeenogfyrre, ottehundredetoogfyrre… Mælkesyren har for længst gjort sit indtog i samtlige muskler, og rygsækken på skuldrene har mangedoblet sin vægt, siden vi forlod vores camp i morges. Jeg hører ikke andet end mit hjertes banken og min indre rytme.

Ottehundredetreogfyrre, ottehundredefireogfyrre, ottehundredefemogfyrre… Jeg har lyst til at stoppe. Lyst til at lægge mig ned og give op. Men alligevel kan jeg mærke mine ben bevæge sig fremad. Ti sekunder føles som ti minutter. Tiden går i nedsat takt, og jeg med den.

Ottehundredeseksogfyrre, ottehundredesyvogfyrre, ottehundredeotteogfyrre… Da jeg kigger op, får jeg øje på vores bærere, der har smidt opbakningen for at tage et hvil. Jeg kaster mig lykkelig ned ved siden af dem og forsøger at få de næste fem minutter til at vare lige så længe som de forrige fem. Det lykkes ikke. Et øjeblik senere går vi videre igen. Vi er halvvejs.

Øverst i bjergene – lavest i fødekæden

Into the Wild

Vores gruppe bestod foruden os tre af seks nepalesere, der skulle sørge for at få os helskindet gennem turen. Først en guide, derefter en kok og til sidst de fire bærere, der gik hele turen i klipklapper(!) med fyrre kilo oppakning i en sivkurv, der var spændt fast henover panden. Kun da vi nåede helt op til snedækket underlag valgte de lige hurtigt at hoppe i et par tennissko for at undgå unødige forfrysninger. I 12 hele dage gik de altid forrest, tydeligvis i deres rette element, dansende op og ned ad stejle bjergsider, som var det det nemmeste i hele verden. Hver gang det var tid til at holde pause, var de gået i forvejen, og når vi ankom, var de allerede i gang med at skære grønsager og hente vand fra det nærmeste vandløb. Når det blev tid til at slå lejr, blev vi bedt om at vente, imens de enten slog telte op eller rengjorde de små kvæghytter, vi ofte brugte som nattely. Når det var spisetid, ventede de på, at vi andre var færdige, før de selv gik i gang med at spise.
På daværende tidspunkt, var det især opdelingen ved måltiderne, der gik os på. Måske fordi, at vi, hvis vi skulle være helt ærlige, egentligt var meget godt tilfredse med at kunne slappe af, når første dagens vandring var overstået. Under alle omstændigheder forekom det os, som solidariske medmenneskelige individer, fuldstændig uforståeligt, hvorfor vi ikke kunne spise sammen alle sammen som en gruppe. For selvom kommunikationen var svær, så dannede vi hurtigt intuitive venskaber med de andre i gruppen. Men efter gang på gang at være blevet mødt med svaret, "okay, next time… maybe", når vi hårdnakket insisterede på at alle skulle spise sammen, måtte vi til sidst indse, at det, vi bad om, ikke sådan lige kunne lade sig gøre. Selvom vi uden sammenligning var øverst i hierarkiet og i de fleste sammenhænge kunne sige både fra og til, så var vores umiddelbare vilje ikke nok til at ændre på årelange sherpa-traditioner.

Da vi på dag 12 nåede tilbage til bjerglandsbyen Shivalaya i 2300m højde var det med en følelse af både vemod, stolthed og mest af alt… træthed. Vi tilbragte den sidste aften sammen hele gruppen, hvor vi spiste kage og drak den lokale risvin. Humøret var højt, og det blev en uforglemmelig afslutning på en endnu mere uforglemmelig oplevelse.
Dagen efter kørte bussen tilbage til Kathmandu.

Kathmandu

Hovedstaden Kathmandu med omkring en million indbyggere er den største af de tre byer, der ligger i Kathmandu-dalen i ca. 1325 meters højde. Landet Nepal er inde i en rivende udvikling, og det mærker man også nemt i landets politiske og økonomiske hovedsæde. Især i Thamel-området (se billede), der er det absolut mest turistede område ikke bare i Kathmandu, men i Nepal, er diverse populærrestauranter, internetcaféer og reklameskilte notoriske bestanddele. Men Kathmandu er også en smuk by. Dets hinduistiske templer og gamle bydele er på en og samme tid et kig ind i en smuk fortid og et studie i æstetik. Det modsatte kan man dog sige om mange andre dele af byen, der mest af alt er kendetegnet ved sin nedkastede og spontane arkitektur, sin voldsomme trafik, sine periodiske strømafbrydelser og sine mange mennesker.

En helt særlig morgen

Relativt set tilbragte vi ikke meget tid i og omkring Kathmandudalen, men der er alligevel én episode, der står krystalklart i hukommelsen fra den tid, vi tilbragte, i den nepalesiske hovedstad. Det var i Kathmandu, at jeg for første gang oplevede følelsen af at være fremmed i et fremmed land. En tilfældig morgen stod jeg tidligt op for alene at slentre lidt rundt og betragte byen. Af en eller anden grund havde jeg den morgen særligt brug for at være lidt alene. Når jeg kigger tilbage på morgenen, hvor jeg gik rundt på de små gader i hjertet af den nepalesiske hovedstad, forekommer det mig som en mærkelig oplevelse. Jeg husker, hvordan jeg syntes at se mine omgivelser på en ny måde og lægge mærke til ting omkring mig, jeg ikke før havde bemærket. Imens jeg gik der, blev jeg pludselig overvældet af en ensomhed og en spontan fremmedhed over for alt omkring mig. Jeg ved ikke, hvor den stammede fra, og den forsvandt igen ligeså hurtigt som den var kommet. Den dag i dag må jeg stadig opgive at forklare, hvad det præcis var, der foregik den morgen. Ligeså svært har jeg ved at forklare, hvorfor jeg efterfølgende følte et behov for at sætte mig ned på en kantsten og sætte nogle ord på det, jeg netop havde følt og oplevet. Det lyriske resultat vil jeg skåne jer for, men symbolikken er tydelig. Det handlede om at være den fremmede, om "de andre", og om hvordan, man ser "de andre" som én homogen størrelse uden at se de enkelte mennesker. På samme måde som de andre ikke ser én, som den man er, men som

"turisten". For det er nu engang vilkårene, når man rejser. Mange bekendtskaber starter, og mange valg bliver truffet på baggrund af førstehåndsindtryk, hvor fordomme og forudindtagethed spiller en afgørende rolle. Sjovt nok de samme principper, man netop forsøger at nedbryde ved at rejse.

The last resort – Man vs. fear

Jeg sætter ipod'en i ørene og forsøger forgæves at få tankerne væk fra de bump, som med jævne mellemrum går gennem bussen, hver gang vi kører over et af de utallige huller i den rustikke bjergvej, der forlængst har fået mig til at opgive alle tanker om at falde i søvn. Vi er på vej til "The Last Resort", Nepals adventure-mekka, hvor de næste to dages program først og fremmest byder på verdens andenhøjeste Bungy Jump.

Det giver ikke nogen meningen at gengive et elastikspring på skrift. Det eneste jeg kan sige er, at hvis du får muligheden for at springe, så gør det. Ligeså tæt man er på at skide i bukserne, når man lister ud på afsatsen, hvorfra man skal springe, lige så ubeskriveligt fantastisk er selve hoppet og det adrenalinsus, der følger efter. Der er noget fænomenalt i at kaste sig med hovedet først ned mod det, der normalt ville være den sikre død, for i stedet at trodse tyngdekraften og blive sendt tilbage op i vejret af en sølle elastik, der heldigvis viser sig at bestå sin ultimative svendeprøve. Det er på en og samme tid man against nature og man against himself.

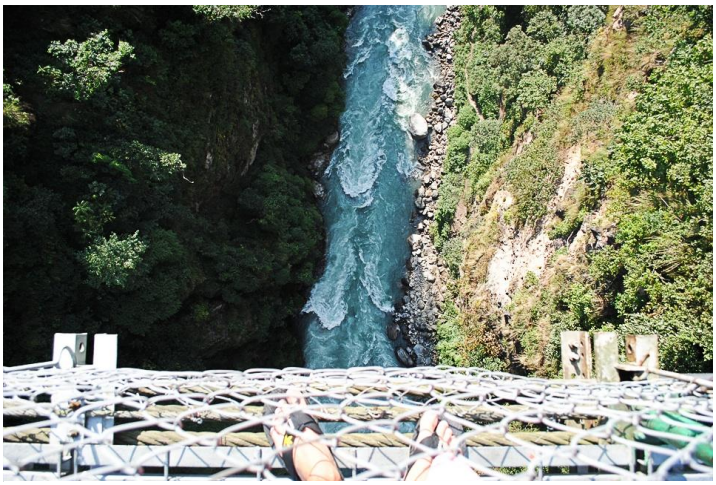

Udsigten fra jumping point

Farvel til Nepal

Efter Kathmandu gik turen vestover til landets eneste anden storby, Pokhara. Den velbesøgte turistby, der omkranses af et majestætisk bjerglandskab, er foruden sine populære trekkingruter kendt for tidligere at have været en populær hippiedestination, og den tilbagelænede "feel-good"-arv er da også synlig både i byens atmosfære og på de forskellige restauranter, der blandt andet indbefattede steder som "Happy Buddha" og "Bob Marley Café". Der blev dog kun til par dages afslapning og en paraglidetur i bjergbyen, inden vi var på farten igen. Dagene i Nepal var så småt ved at rinde ud, og Indieneventyret lige om hjørnet.

Indien

Et førstehåndsindtryk af Indien

Vores allerførste møde med Indien var på et lillebitte grænsekontor, hvor den offentlige ansatte, fik os til at betale 500 rupees svarende til knap 60 danske kroner i ”baksheesh” – det man lidt kækt kan kalde ”drikkepenge”. Oplevelser som denne var bestemt ikke enestående i et land som Indien, hvor korruption og misbrug af offentlige hverv nærmest er reglen snarere end undtagelsen. Mange gange i løbet af min tid i landet kunne jeg ikke lade være med at tænke, at selvom Indien med sin enorme menneskekapital, sine talrige kulturskatte og sin fremadstormende økonomi har potentialet til at blive en international stormagt, så er der en "lige ved og næsten"-følelse, der decideret gennemsyrer landet. Den følelese blev billedgjort en dag, da jeg tilfældigvis så en inder stå en halv meter fra et pissoir og alligevel formå at ramme alt andet end kummen. Jeg kunne ikke lade være med at grine for mig selv, fordi det slog mig som værende så umådeligt symptomatisk for hele min opfattelse af Indien: Så tæt på, men alligevel så langt fra. Alt bureaukratisk behandlingsarbejde er et helvede, intet går til tiden, køkultur er ikke-eksisterende, der er mennesker og atter mennesker overalt, syge "hellige" køer vandrer hvileløst rundt i de store byer, der er hjemløse og fattige på næsten hvert et gadehjørne, og alt hvad der minder om vand, men ikke befinder sig i en forseglet plasticbeholder, er decideret livsfarligt for udefrakommende. Men det er selvfølgelig kun én side af Indien. Det er den anden side med sine åbne mennesker, smukke kulturskatte, eksotiske gastronomi og spændende historie, der får utallige rejsende til at forelske sig i landet. Eller måske er det netop helheden, at landet har både de virkeligt grimme og de virkeligt smukke sider, der gør Indien til noget særligt.

Et reklamespot i Chennai:"Shorty sperms comeout?"

Indien-allergi?

Da vi havde betalt vores rickshawdriver og var ankommet til den indiske grænseby Raxaul, blev det med det samme tydeligt, at vi havde krydset grænsen. Selvom Nepal rent kulturelt og historisk minder en del om hinanden, så var der alligevel en tydelig forandring i den måde, vi pludselig blev nedstirret på. Folk kiggede helt utroligt meget, og ikke på den tilbageholdende måde, som de fleste nepaleser kiggede, men med åben mund

og store øjne lige op i hovedet på én. Det var intimiderende i starten, men blev hurtigt ligeså almindeligt som sanitetsbesøg uden toiletpapir.
I Raxaul forvirrede vi os ind på et hul af et hostel. Givetvis det mest ulækre, vi overhovedet indlogerede os på i løbet af hele rejsen. Der kunne lige præcis stå tre senge i værelset, og badeværelset (se billede), der bestod af et hul i jorden, to spande og en enkelt hane, havde tilsyneladende ikke været gjort rent inden for det seneste årti. Det skulle da også vise sig at blive en af forfærdelig nat. Firs myggestik og en meget sparsom søvnmængde senere, var det tid til at stå op, fordi vi skulle nå Delhi-ekspressen. Jeg var på daværende tidspunkt mildest talt træt af livet, men da jeg ser de andre to, tager humøret et uforudset højedspring. De har røde knopper over det hele, og ligner noget der er løgn. Årsagen er ”bedbugs” eller på dansk ”sengemider”.
Min umiddelbare tilfredshed over at være den eneste, der er gået fri af nattens insektinvasion, bliver dog hurtigt ødelagt, da jeg ser mit eget spejlbillede - eller det, der plejede at være mit spejlbillede - for mit ansigt er hævet til ugenkendelig i en kombination af myggestik og en udefinerbar allergisk reaktion. Så da vi begav os videre på vores færd mod Delhi-ekspressen, der på 24 timer skulle transportere os de cirka 1000 km fra den nepalesiske grænse til den indiske hovedstad, lignede vi, mere end vi gør normalt, to teenagedrenge med alvorlige acne-problemer flankeret af selveste Quasimodo.
Under 24 timer efter vores ankomst til Indien var vi altså allerede begyndt at slå ud. Nærmest som var det en allergisk reaktion over for landet selv…

New Delhi og en rygrad af ris

New Delhi er hektisk. Meget hektisk. Så hektisk, at vi næsten solgte vores stolthed og opgav at finde rundt på egen hånd. Måske var det stressen over de mange mennesker og den vanvittige trafik, i hvert fald skulle der ikke mere end en enkelt charmerende sælger med slagsangen "We are red, we are white, we are Danish Dynamite" og en kop indisk te til, før vi havde solgt vores sjæl, givet køb på vores princip om ikke at købe sammensatte ture fra turistbureauer, og bestilt en 14 dages tur med privatchauffør rundt i den nordvestindiske region "Rajasthan". På trods af vores spontane køb, der på mange måder gjorde ondt på rygraden, var vi egentligt meget godt tilfredse med det, vi havde fået. At køre rundt på de indiske landeveje var en mulighed for

at opleve Indien på en mere intim måde, end den man oplever, når man ser landskabet fra et togvindue.

Verdens lykkeligste mand

Vi var ikke i Delhi i meget mere end et døgns tid, før turen gik vestover, men aftenen før vores road trip skulle begynde, gjorde jeg mig et besynderligt bekendtskab. Jeg gik lidt rundt på egen hånd langs de små gader i nærheden af vores hotel, da en ældre herre af asiatisk afstamning adresserer mig med ordene: "You are beautiful. You remind me of my son.". Alene ved den spontane henvendelse er de intuitive alarmklokker allerede begyndt at ringe i mit hoved. Ham her er ude på én af to ting - enten at tage mine penge eller overtale mig til at give ham mine penge. På den anden side skal man ikke skue hunden på hårene, så da han spørger, om jeg har lyst til at drikke en kop te med ham, takker jeg selvfølgelig ja, for skjulte dagsordener eller ej, så virker han instinktivt til at være et venligt og godhjertet menneske. Vo intet vover intet vinder. Herren, der introducerer sig med navnet Bhaldev, viser sig at være fra nabolandet Bhutan. I en alder af 65 år er han blevet nødt til at forlade sit elskede hjemland og rejse til New Delhi, da han har nået pensionsalderen i hjemlandet og derfor har svært ved at finde arbejde, der kan betale for hans 25-årige datters sygeplejerskestudie. I Delhi er livet om muligt endnu sværere, men lidt arbejde får han dog. Han arbejder nogle timer om ugen som offentlig underviser i buddhisme og engelsk, men lønnen er lav og leveomkostningerne relativt set høje. Livet er hårdt, og pengene, han kan sende hjem, er få.

Under hele hans fortælling føler jeg en mærkelig tilknytning til den lavstammede mand, der sidder over for mig med tårer i øjnene og er tydeligt berørt af sin egen livshistorie. Der er en oprigtighed og en ærlighed over hans væsen, som jeg alligevel ikke kan lade være med hele tiden at sætte spørgsmålstegn ved. Den dag i dag tør jeg stadig ikke endegyldigt lægge hovedet på blokken og sige, at det hele ikke var et skuespil, men egentligt er jeg også ligeglad. For jeg har valgt at tro på Bhaldev og hans historie, så for mig er den så oprigtig, som den kan blive. Ikke på noget tidspunkt spurgte han mig om penge, måske fordi han vidste, at havde han spurgt, ville jeg sandsynligvis ikke have givet ham dem. I stedet valgte jeg, da vi tog afsked, at forære ham min medbragte mobiltelefon, der på daværende tidspunkt ikke havde været anvendt, siden vi forlod Danmark, og dermed ikke havde nogen værdi for mig, men omvendt var guld værd for ham. Den taknemmelighed, der mødte mig, har jeg aldrig hverken før eller siden set magen. For en kort stund sad jeg ansigt til ansigt med jorden lykkeligste mand. Det var en snurrende næsten euforisk følelse af godhed, der fulgte mig i timerne efter mødet. Enten havde jeg netop mødt Delhi's mest udspekulerede lurendrejer, eller også havde jeg lige mødt et fantastisk menneske. I min bog er sidstnævnte den sande historie.

Landevejsryttere

De fjorten dage vi kørte rundt på de indiske landeveje mellem de Rajasthanske storbyer var ubeskrivelige. Selve rejseformen i sig selv var, på trods af de mange timer i bilen uden Airo-conditioning, en helt igennem fantastisk oplevelse. De mange transporttimer var på en og samme tid en fysisk rejse i sted og en mental rejse i tid. Køreturene gav mig for første gang mulighed for virkelig at tænke, erindre og reflektere over ikke bare den rejse, vi var i gang med, men også over både mit forudgående og fremtidige liv. Det lyder storladent, men sådan følte jeg det egentligt også. Jeg tænkte tilbage på alle de ting man har gjort, som man senere har fortrudt, og måske endnu vigtige på alle de ting, man har fortrudt, man aldrig gjorde. Af en eller anden grund var det først i løbet af de 14 dage i Rajasthan, jeg kunne begynde at identificere min rejse med begrebet "dannelsesrejse". Hvilket måske ikke er så underligt endda; for det er vel netop den indre rejse i højere grad end den ydre, der er den dannende?

Og så gik der ged i den

De Rajasthanske landeveje

Jeg sidder i mine egne tanker og stirrer tomt ud af sideruden. Mine tanker er for længst vandret til et fjernt sted. Langt væk. Den ulidelige varme forsikrer mig dog om, at kroppen i allerhøjeste grad er til stede. Men med ét bliver jeg revet ud af mit dagdrømmeri og tilbage til virkeligheden af et pludseligt udråb, der kommer fra forsædet. Jeg når lige netop at rette blikket ud af foruden og se noget, eller nogen, forsøge at krydse vejen, inden silhuetten af en motorcykel forvandles til en enorm støvsky og køretøj og passagerer slynges ubarmhjertigt i vilkårlige retninger. Der går et par sekunder, før det går op for mig, at vi netop har været vidne til et trafikuheld. En motorcyklist og en medpassager er kørt sammen med en ged - en ged med usandsynlig dårlig timing. Til alles lettelse er de to på motorcyklen selv i stand til at komme på benene, men inden de får fat i deres motorcykel, hører vi på afstand indiske gloser, der gradvist bliver højere og højere. Da jeg kigger bagud, ser jeg en inder kommer rendende med fråde stående ud af munden og en højrosa kulør i ansigtet. Vores chauffør er så behjælpelig at oversætte for os: "I har kørt ind i min ged. Hvad tænker I på? I skylder mig 20000 rupees." - "Hvad snakker du om? Din ged løb ud foran os. Har du set min motorcykel? Den er ødelagt. Du skylder mig en ny motorcykel". Det forekommer mig åbenlyst, at der er udeladt et enkelt ord eller to i den oversættelse.

Da vi kort efter forlader stedet og lader parterne ordne sagerne alene, kan jeg ikke holde mig fra at spørge vores chauffør, "Hvad koster en ged?" - "En ny ged koster omkring 5000 rupees".

Det smukke Rajasthan og en udvikling med en bagside

Selvom vi havde nogle uheldige oplevelser, blandt andet med motorcykeluheldet, samt vores chauffør der havde en tendens til at køre lidt for meget efter kommission og lidt for lidt efter vores ønsker og derudover var lidt rigeligt tørstig, når vi skulle overnatte i en by mere end en enkelt nat. Det var dog absolutte bagateller i forhold til alle de fantastiske ting, vi så og oplevede i Rajasthan, der, når jeg kigger tilbage, givetvis endte med at blive den del af Indien, der gjorde det største indtryk på mig. Det var blandt andet her, at vi overnattede i ørkenen under en skyfri stjernehimmel, og det var også her, at jeg så noget af Indiens smukkeste arkitektur og lærte en masse om landets historie.

Fortet i Jaisalmer

I ørkenbyen Jaisalmer, der ligger lige op ad Thar-ørkenen, oplevede vi selve billedgørelsen af den udvikling, der foregår i Indien for øjeblikket. Byen huser et af verdens største og smukkeste sandstensfort - et overvældende smukt og imponerende syn udefra samt et studie i udsmykning og skulptørkunst i templerne på indersiden - men inden for fortets mure befinder sig foruden de mange templer utallige restauranter og souvernirbutikker, der gør, at fortet er ved at smuldre på grund af den massive belastning. Vandtilførslen og kloaksystemer er utilstrækkelige, men udvidelse af disse kræver flere kanaler og dermed svækkelser at et i forvejen skrøbeligt fundament. Fortet i Jaisalmer er et levende bevis på det "clash", der i øjeblikket foregår i Indien mellem traditioner, historien, kulturen og på den anden side kommercialiseringen, moderniseringen og kapitaliseringen. Det er en sørgelig udvikling, men på den anden side forekommer det at være en nærmest uundgåeligt, for et land som Indien, hvor udviklingen er så ustyrligt hurtig og omsiggribende. Ikke desto mindre må man håbe på, at kan findes en middelvej, således den tilsyneladende uundgåelige udvikling ikke sker på bekostning af de historiske værdier, der har været med til at forme Indien og stadig udgør en essentiel del af den indiske identitet den dag i dag.

I byen Pushkar, blev vi og alle andre turister ledt direkte ind i et religiøst komplot, der for vores vedkommende

Fra vores overnatning i Thar-ørkenen

endte med en afsked under knap så venlige gloser. På vej væk kunne jeg ikke lade være med at tænke, at deres foretagende i sig selv måtte være noget af det mest gudsbespottende og gudsløse, man kunne forestille sig. Og alligevel udfører de det på mest skrupelløse vis i religionens navn. Oplevelsen i Pushkar var, præcis som mødet mellem modernisering og historie i Jaisalmer havde været det, symptomatisk for landet. Mange steder, vi kom, blev religiøse tilhørsforhold brugt som en undskyldning for at lokke penge ud af folk. Og desto flere gange det skete, desto mere afskyeligt blev det at være vidne til. Det var som om, at religionen allerede havde spillet fallit, og at den kapitalistiske udvikling kun havde ét formål for religionen - at lave om på en mere pragmatisk form for falliterklæring, koste hvad det ville. Selv deres ære.

Taj Mahal - den store kærlighedserklæring

Kl. 05.00 stod vi op. I dag var dagen. Dagen hvor vi skulle se et af verdens moderne vidundere - Taj Mahal. Få ting kan få os til frivilligt at stå op kl. 05.00 om morgenen, men muligheden for at opleve Taj Mahal ved solopgang var en af dem. Det skulle dog hurtigt vise sig, at der var nogen, eller rettere noget, der stod op langt før os - eller måske aldrig gik i seng - Agra's smogforurening. Hvis ikke vejrforholdene er tilstrækkeligt gode, så lægger der sig et tykt smogslør henover den ekstremt forurenede storby, hvilket desværre betød, at vores oplevelse med Taj Mahal resulterede i nogle ekstremt dårlige afstandsbilleder, hvor en tæt hvid tåge ødelægger alt klarhed. Det blev med andre ord, på trods af bygningsværkets storslåethed, en antiklimatisk oplevelse, der efterlod os noget slukørede, da vi et par timer senere forlod det, vi engang havde hørt, skulle være et verdens moderne vidundere.

Turen går mod øst

I Agra sluttede vores firhjulede køretur, så rejsen østover mod Kolkata, skulle i vanlig stil foretages med tog. Da vi efter at have tilbragt nogle dage i byen Khajuraho, hvor de berygtede Kama Sutra templer ligger, hoppede ombord på et tog mod Varanasi, der hvor der bades i Ganges på livet løs, var det til noget af en overraskelse. I løbet af hele rejsen havde vi mødt så få danskere, at det nærmest kunne tælles på én hånd, men dette tog husede mindst en ti-femten danske pensionister, der i samlet gruppe var ude for at realisere sig selv i et land, hvor mystikken er stor, maden billig og shoppingmulighederne mange. I hvert fald var det som et slag i ansigtet

med ét at blive konfronteret med alt den danske hverdagstrivialitet, vi lykkelig havde glemt og med vilje efterladt derhjemme. *"Se Kirsten, han står og spytter på perronen. Føj"*. *"Ej, jeg bryder mig ikke så meget om Indien, det hele er så beskidt"*. En af dem måtte sågar op om natten med reprimanden: *"kan vi så få noget nattero?"*. På trods af situationens ubehag var det en lærerig bekræftelse af en af de absolutte fordele ved at rejse, som man måske ikke altid lægger så meget mærke til. Nemlig hvor befriende det er, for en gangs skyld at være fri for alle hverdagens trivialiteter.

Lysfestival i set Varanasi fra Ganges.

At blive ramt af virkeligheden

Når man rejser - i hvert fald når man rejser længe og intenst, som vi gjorde - lever man i sin egen verden. Selvfølgelig slipper der ting i gennem fra "den anden side", men at Gadaffi bliver dræbt, Danmark får en socialdemokratisk regering og Kim Jung-Il dør, har ikke rigtigt nogen reel betydning. Det er først, når man vender hjem, at de ting, der er sket, bliver virkelige. Selvfølgelig er man nu til dags på Facebook fra tid til anden, men heller ikke disse tilfælde var et reelt nedbrud af den fysiske og mentale afstand, der eksisterede mellem vores verden og verdenen udenfor. For man har nemlig travlt nok med at være til stede i sin egen verden og sørge for, at man suger alt, hvad man kan, til sig og ikke går glip af noget. Derfor var det også en ekstra voldsom oplevelse, da vi pludselig et par dage efter vores ankomst til Kolkata blev ramt af virkeligheden med 180 km i timen.

Det var en trist nyhed, der penetrerede rejseboblen. Min rejsekammerats jævnaldrende fætter, der stod ham meget nær, var på tragisk vis omkommet i en togulykke. Det er svært at beskrive den lammelse, der overmander én, når man står på den anden side af jorden i en drømmeagtigt rejsetilstand og pludselig bliver konfronteret med den barske virkelighed. Det stod hurtigt klart, at min kammerat måtte afbryde rejsen og hoppe på et fly for at nå hjem til begravelsen, der fandt sted blot et par dage senere.
Men som om det ikke var nok, skulle hele tragedien vise sig at få tilført endnu et komplicerende aspekt. Som man siger, ulykker kommer sjældent alene. Det var egentligt planen, at min kammerat ville flyve hjem til begravelsen og så hoppe på et returfly et par dage senere, så vi sammen kunne rejse videre. Desværre ville

Indiens bureaukratiske indretning det anderledes. Da vi i vores visum kun havde "single entry", var det praktisk talt umuligt for ham at vende tilbage til landet, før der var gået to måneder. En bureaukratisk uforklarlighed, som hverken et besøg på "Office of foreign affairs" i Kolkata, den danske ambassade i New Delhi og til sidste den indiske ambassade i København kunne ændre på trods de særegne tragiske omstændigheder. At bruge ordet frustration omkring selve oplevelsen med systemet, ville være en markant underdrivelse af vores tilstand af absolut magtesløshed. Mange forgæves timer i kontakt med et ekstremt ineffektivt, inkonsekvent, ufleksibelt Indisk system senere, stod det klart, at vores rejse ikke kunne fortsætte som planlagt. Det endte med, at mine to rejsekammerater efter begravelsen skulle møde hinanden i Cambodia og fortsætte rejsen der, alt imens jeg fortsatte min rejse i Indien videre på egen hånd.

Et brændende ønske

Da jeg foreslog mine rejsekammerater muligheden for at splitte op og "efterlade" mig i Indien blev de først og fremmest overraskede. For det var ikke noget, jeg tidligere havde givet udtryk for. Men havde de været til stede i mit hoved i ugerne op til, ville de have været vidne til, hvordan jeg gradvist udviklede et brændende ønske om at rejse på egen hånd. Jeg ved ikke, præcist hvor trangen kom fra, men den var i hvert fald på det givne tidspunkt så indædt, at jeg sandsynligvis før eller siden ville have frembragt ønsket under alle omstændigheder. Det havde ikke noget at gøre med, at jeg var træt af mine rejsekammerater - snarere tværtimod. I løbet af vores tur blev jeg kun bekræftet i, at de er to af de mest fantastiske mennesker, jeg nogensinde vil komme til at møde. Det var nærmere et ønske om at bryde nye personlige grænser, der spirede i mig. Udfordringen i at stå på egne ben i et fremmed land - i et uforudsigeligt land som Indien, der i sig selv var garant for at byde på de udfordringer, jeg inderligt længtes efter.

Off with a head start

Jeg sad alene på busstationen i Pondicherry, havde netop sagt farvel til min kammerat, og ventede på min bus til tempelbyen Madura, der var skemalagt til at afgå om et par timer. Fra min plads på bænken faldt jeg i snak med en masse mennesker. Lige fra en chemical engineer, der var på vej til Madurai for at møde en kunde, til en hjemløs, der ville sælge mig et kamera, der ikke virkede. Blot et par minutter forinden jeg satte mig på den aflagte stationsbænk, havde jeg betalt 140 rupees under bordet til billet-manageren, der insisterede på, at bussen til Madurai allerede var udsolgt, men at han kunne "hjælpe mig" forudsat jeg betalte et mindre gebyr. "*Velkommen til Indien, min ven*", lød det på engelsk fra den indiske kemiingeniør, da jeg fortalte ham historien. "*Du skulle bare have spurgt mig eller en af de andre lokale, om vi ikke vi ville købe billetten til dig*". Jeg vidste, at

han havde ret. Jeg kunne have spurgt hvem som helst af de andre indere i køen, og de ville have hjulpet mig. Men alligevel vidste jeg, at skulle jeg gøre det om, ville jeg ikke have ændret noget. For det her var min rejse, mine udfordringer, mine erfaringer. Men det fortalte jeg ham ikke.

Da inderne begynder at forlade bussen, kigger vi alle tre spørgende på hinanden. Der er to udlændinge til stede i bussen udover mig. En af inderne forklarer os, at vi skal forlade bussen, da den er brændt sammen. "Jamen, hvad gør vi så?", spørger jeg ham. "Det kan jeg ikke svare på. Forhåbentligt kommer der en ny bus og samler os op". Jeg kigger spørgende på ham med et udtryk, der givetvis afslører, at jeg ikke bryder mig om hans brug af ordet "forhåbentligt". Klokken er 01 om natten, og vi har netop forladt den bus, vi havde betalt for at køre os til Madurai. Det er ikke overraskende relativt skræmmende at stå mutters alene på den indiske motorvej midt om natten, hvor det absolutte mørke kun afbrydes periodisk af forbipasserende køretøjer. Alligevel er det hele ikke værre, end at jeg hurtigt falder i snak med de to andre udlændinge, der ligesom jeg rejser på egen hånd. Selvom vi ikke kender hinanden, og først hilser på hinanden i dette øjeblik, er det alligevel som om, at selve det, at vi i det mindste har nogen ligesindede at være fælles omkring oplevelsen med, gør situationen lidt nemmere at kapere. Den umiddelbare katastrofe afværges da også inden for en times tid, da nogle af de lokale får stoppet en forbikørende bus, der indvilliger i at tage os med videre mod Madurai. Den umiddelbare rædsel over at være strandet i et mørkelagt indisk ingenmandsland erstattes af en lettelse over atter at være tilbage på rette vej.

At rejse alene

Det er en speciel oplevelse at rejse alene. Man bliver hurtigt enormt bevidst om det eksistentielle behov for social respons og gensidighed, som ensomheden ikke tilbyder. Man er pludselig afhængig af andre, fremmede, mennesker på en helt ny måde. Det betyder også, at man helt autonomt er mere åben over for at møde nye mennesker - og måske endnu vigtigere, andre mennesker er mere tilbøjelige til at indlede et møde med dig. Det er nemlig ikke nær så intimiderende at henvende sig til en, der rejser alene, som det er at henvende sig til en gruppe på tre, eller blot to mennesker; for de har hinanden. Den alene rejsende har ingen. Og selvom man i en gruppe er åben for verden, så bliver man nemt helt underbevidst selvtilstrækkelig på en måde, som det slet ikke lader sig gøre, når man kun har sig selv. Det jeg savnede mest, de dage hvor jeg synes, det var hårdt at rejse alene - for de perioder var der selvfølgelig også, omend de var sjældne - var den helt almindelige ligeværdige sociale interaktion, som man tager så forgivet i sin normale hverdag. Muligheden for at dele sine oplevelser med nogen med en forventning om, at de forstår, hvad man mener og sætter pris på det, man siger.

Når man som et meget socialt afhængigt individ, som jeg selv, ikke oplever denne sociale stimulation, bliver man hurtigt overmandet af den nærmest metafysiske træthed, som ensomheden skaber.
Men disse dage var heldigvis sjældne, og kigger man på det overordnet set, er det næsten en fordrejning af virkelighed at sige, at jeg rejse alene. Der er nemlig ikke nogen større løgn end den, at man rejser alene. Som jeg allerede har været inde på, er den alene rejsende den mest afhængige af dem alle. For som alene rejsende har du brug for alle, mens ingen nødvendigvis har brug for dig. I den måned, jeg rejste alene, lærte jeg flere nye mennesker at kende, end de tre foregående måneder tilsammen. Ikke fordi, at jeg ikke havde mødt utroligt mange fantastiske mennesker på turen indtil da, men fordi, at for første gang var jeg tvunget til ikke bare at møde dem, men at lære dem at kende.

Fra Madurai rejste jeg til Kanyakumari, Indiens sydspids hvor tre have mødes, videre op langs den sydvestlige kyst gennem turistmekkaet Kerala, hvor der var vestligt inspirerede caféer og sandstrande til selv den mest inkarnerede charterturist. Derfor var jeg også glad, da turen gik videre væk fra Keralas tomhed og nordpå først til Cochin og efterfølgende videre ind i landet til byerne Mysore og Hampi, inden min rejse snart ville nå sin endelige destination i Mumbai.Det var på turen mellem Cochin og Mumbai, at jeg gjorde en helt fantastisk opdagelse. Jeg stiftede her bekendtskab med et fænomen, der var med til at gøre den sidste del af min tur til ikke kun en rejse i Indiens land, men til en helt ny form for rejse.

Couchsurfing - the waves of people

Fænomenet "couchsurfing" er for alvor slået igennem inden for de seneste år. Jeg havde ikke hørt om det, før jeg ankom til Indien, og der var en tysk turist, der gjorde mig opmærksom på det. Fænomenet går i alt sin enkelthed ud på, at man gennem hjemmesiden www.couchsurfing.com selv kan tilbyde eller finde folk, der gratis tilbyder en "couch" til overnatning, hvor man ikke betaler med andet end sit venskab, sin viden og sin tilstedeværelse. Foruden at være en billig rejseform, er det en mulighed for at opleve et rejseland på en ny mere intim måde, hvor man rent faktisk kommer inden for i hjemmet hos de lokale. Med det samme, jeg hørte om konceptet, vidste jeg, at det var noget, jeg måtte

Den første couchsurfer jeg boede hos i Cochin's 9-årige datter. Hun lærte mig indisk, sang Bob Marley-sange og vandt over mig i løbekonkurrencer.

prøve. Det fantastiske ved couchsurfing er, at langt størstedelen af de mennesker, der vælger at bidrage til konceptet, er åbne, tolerante mennesker, der vil andre det godt.

I byen Mysore havde jeg lavet en aftale med et ungt ægtepar. Santosh og hans kone Akshatha havde indvilliget i at have mig boende et par dage. De er til dato nogle af de mest fascinerende og inspirerende mennesker, jeg endnu har mødt. For et par år tilbage satte de sig ned, kiggede på hinanden og blev enige om, at de ikke var tilfredse med deres liv. De havde begge to et respektabelt job og en stabil økonomi, men glæden manglede. Og i stedet for blot at have den samtale og alligevel gå på arbejde dagen efter, som intet var hændt, besluttede de sig for hver for sig at skrive en liste over ting, der interesserede dem eller gjorde dem glade. På begge lister figurerede "Dans". I dag er de begge to danseinstruktører i klassisk dans, og de elsker deres arbejde.
Der er mange mennesker, der taler om at ændre deres liv, fordi de ikke er tilfredse med den situation, de befinder sig i. Det er de færreste, der rent faktisk gør noget ved det. Fra den ene dag til den anden valgte disse mennesker at træffe en beslutning om at gøre noget, og selvfølgelig har det, som de selv siger, været en lang og hårde rejse, men alligevel har de ikke fortrudt deres valg et eneste sekund. Når de fortæller deres historie lyser glæden ud af øjnene på dem, og det er tydeligt, at de har gjort det rigtige.

Nogle af couchsurferne og jeg selv (tv.) foran paladset i Mysore.

Foruden at være inspirerende mennesker, var de også ubeskriveligt åbne, venlige og ikke mindst gæstfrie. I løbet af de fem vidunderlige dage jeg boede hos dem, var vi på et tidspunkt hele otte couch surfere, der levede sammen i det omtrent 20 kvadratmeter store gæsteværelse. To fra Frankrig, en fra Sydafrika, en fra Polen, en fra USA, en fra Holland, en fra Israel og mig fra Danmark. Et lille elitært verdenssamfund. At være omringet af så mange forskellige mennesker fra forskellige kulturer og med forskellige baggrunde, var på én gang ekstremt inspirerende, fascinerende og lærerigt. En af franskmændene havde for blot en måned siden, efter at have studeret i fem år forinden, sagt sit højtlønnede bankjob op, solgt alle sine ejendele og var rejst ud i verden. Hende, der kom fra Polen, havde den dag hun ankom, tilbagelagt knap 150 km på cykel som en del af en solo-cykeltur rundt i nordindien. Ham fra Holland var ambassadør for Couchsurfing og havde rejst i stort set

alle verdens lande og oplevet de mest fantastiske ting. Og her var jeg - nyudklægget gymnasiestudent… Men man skal jo starte et sted!
Jeg fik i hvert fald skrevet en hel række fantastiske oplevelser på CV'et i løbet af de dage, jeg tilbragte i Mysore. Den første morgen stod jeg tidligt op sammen med Santosh' far, der også boede i huset, for at tage en morgensvømmetur i det lokale svømmebad. Som den eneste udlændinge blandt de 50-100 indere, der okkupperede bassinet, var det en både sjov og en smule intimiderende oplevelse. Santosh og Akshatha lærte os en eftermiddag grundtrinnene til vals, som jeg dansede sammen med pigen fra Israel - der heldigvis var bedre til dans, end jeg var. En morgen prøvede jeg for første gang at dyrke yoga, fordi kvinden fra Polen - hende med cyklen - var kommet til indien i form af hendes job som Yoga-instruktør for at videreuddanne sig. Vi spillede både Ultimate Frisbee, diverse kortspil og lavede et utal af besynderlige selskabslege, der var både grænseoverskridende og hylende morsomme. Og hver aften sad vi i gæsteværelset til langt ud på natten og snakkede om alt lige fra Lucid dreaming over dyrevelfærd til den globale recession.

Men når man er sammen med så mange mennesker hele tiden, indser man også hvor dejligt det er at være alene indimellem. Så da jeg en dag valgte at tage alene ud til et kloster, udviklede det sig til en helt fantastisk oplevelse, hvor jeg på egen hånd gik rundt blandt de studerende munke og mærkede den nærmest magiske atmosfære. Der var to kilometer hen til et tilhørende kloster, som jeg frejdigt tilbagelagde på gåben langs de store marker, hvor nogle af munkene gik og arbejdede. Da jeg ankom til det andet kloster spillede de unge munke en form for fodbold (se billede) på den store gårdsplads foran klosteret i aftensolen, og da jeg forlod klosteret for at nå en bus tilbage inden solgang, så jeg en gammel mand sælge hjemmelavede ispinde til de yngste af munkene, der smilede over hele femøren ved synet af de forskelligfarvede sodavandsis. Inden jeg forlod dem, gav jeg den gamle mand 500 rupees, så han kunne blive ved med at sælge is til de små munke i deres bodeauxrøde miniaturekåber.

Den barmhjertige ismand

Jeg var på hjemturen så høj af dagens oplevelser, at jeg helt undlod at indlede den notoriske prutten om prisen på den autorickshaw, der skulle tage mig hen til busstationen. Derfor var det også et ekstra hårdt slag i

ansigtet, da jeg i den lokale bus på vej hjem blev konfronteret med en ubehagelig kontrast, da en kvinde forsøgte at stjæle fra min rygsæk. Selvom det ikke lykkedes for hende, var det endnu en erindring om det, Indien sjældent lader dig glemme. Nemlig at landet på en samme tid er både det smukke og det grimme.

En resignerende krop og en mental hjemrejse

En indisk infektion.

Efter en fantastisk oplevelse i Mysore, var min tid i Indien - og hele min rejse - efterhånden ved at rinde ud. Enden var pludselig nær, ikke blot i antal dage, men også i min bevidsthed. Og nærmest som var det et tegn fra min krop, begyndte den også at give udtryk for, at det efterhånden var tid til at vende hjem. Efter at have rejst i over tre en halv måned i lande, der ikke ligefrem er kendt for deres høje hygiejniske standarder, uden så meget som et maveonde, begyndte min krop til sidst at give efter. Som var det min bevidsthed omkring den forestående hjemrejse, der fik kroppen til at tænke "okay, nu er det snart ovre, så kan jeg godt slappe af". I hvert fald rendte jeg ind i en ubehagelig infektion i foden, der også gjorde den sidste uges tid i Indien mindre begivenhedsrig, end jeg oprindeligt havde tænkt.

Der er dog alligevel et par oplevelser fra min tid i Mumbai, der står særligt skarpt i min hukommelse. Den første episode er ikke fra Mumbai selv, men historien om, hvordan jeg kom til Mumbai.

To go first-class or not to go first-class?

Jeg ankom til udkantsmumbai tidligt om morgen. For at komme ind til centrum, hvor jeg skulle bo hos min kammerat, var jeg nødsaget til at anvende Mumbais berygtede lokaltoge. Med min vanlige "der er ikke noget, jeg ikke kan klare"-mentalitet købte jeg den billige second class-billet for sølle 1,50 kr frem for førsteklassesbilletten til 30 kr. Det skulle jeg aldrig have gjort. Jeg har aldrig, *aldrig,* oplevet noget lignende. Jeg skulle forcere en tredelt strækning og dermed skifte tog to gange. Den første del af turen stiger jeg på ved endestationen og kan dermed få en siddeplads. Der går dog ikke meget mere end et par stationer, før jeg bliver bedt om at tage min 15kg tunge rygsæk op på benene, således der kan stå flere passagerer foran mig. Folk står som sild i en tønde - og ikke på den måde, vi står klemt i morgenbussen herhjemme i vintermånederne, men på

den måde, at alle ens lemmer er totalt fikseret i det samsurium af mennesker, der tilsammen synes at udgøre ét sammenfiltret legeme. Hvis man har set tilstrækkeligt med film fra Bollywood, vil man vide, at folk bogstaveligt talt hænger ud af togdørene for at være der. Men den ubestridt vildeste oplevelse er af- og påstigningerne. Man bevæger sig som én enhed, der bæres frem af en fælles kræft, der er et resultat af hver enkelts skub på manden foran ham selv. Når toget stopper, forlader de afstigende passagerer toget på samme måde som vand forlader en beholder, hvis du prikker hul i bunden; i en flydende bevægelse forårsaget af et bagvedliggende tryk. Man vælter ud af toget, og er man ikke opmærksom går det galt. Hvert år dør der over 3.500 mennesker i Mumbais lokale togtrafik. Det er knap 10 mennesker om dagen! Den siger en lille smule om, hvor sindsoprivende vanvittigt det hele er.

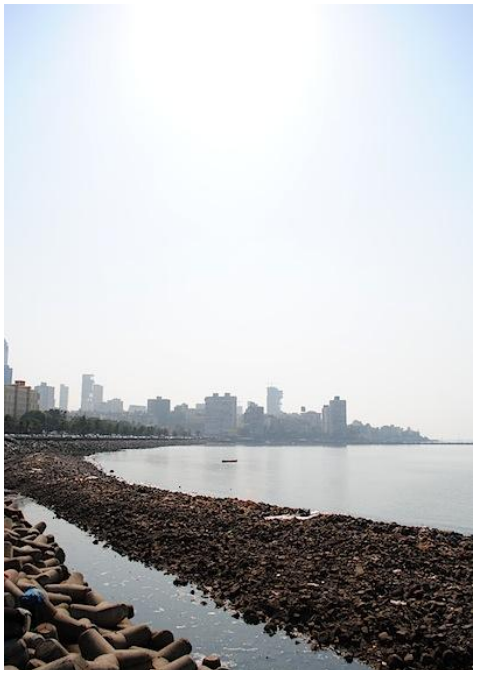
Centralmumbai

Det første togskifte var et helvede. Jeg fik hjælp af en lokal, der bogstavelig talt skubbede mig ind i et tog, der efter europæiske standarder var fyldt op for mange stationer siden, hvor jeg ellers kunne stå og svede som en sindsyg i en vakuumtæt pakket togvogn alt imens min rygsæk, der blev udsat for et massivt press fra alle sider, truede med at rive mine skuldre af led. Ved mit andet togskifte kunne jeg ikke mere. Jeg blev overmandet af en følelse af total opgivelse, der mest af alt gav mig lyst til at sætte mig ned og græde. I stedet fandt jeg dog frem til billetsalget, hvor jeg kapitulerede og købte en førsteklassesbillet til det sidste stykke for den majestætiske sum af 4,5 kr. Derfra gik det noget lettere, og da jeg endelig efter flere timers intens kamp stod foran den lejlighed, hvor jeg skulle tilbringe de sidste dage af min rejse, blev jeg endnu engang ramt af den hovmodige "Fuck yeah! Der er sku ikke noget, jeg ikke kan klare"-følelse.

Den næste messias

I min kammerats lejlighed, hvor jeg boede i Mumbai, var jeg så priviligeret at få lov til at stifte bekendtskab med udlejeren af lejligheden, der foruden at administrere mumbaiansk ejendom var selvproklameret profet. Samme dag, som jeg ankom, faldt jeg i snak med denne besynderlige mand, der mente, at han har ”fundet Gud”. Han er for tiden i gang med at skrive en bog omhandlende hans åbenbaring, der skal gøre mennesker i stand til at leve ”det rigtige liv”. Desværre har han brugt 30 år på at skrive 30 sider, så tidshorisonten er noget

diffus. Årsagen til denne noget sparsommelige fremgang er, at han - med hans egen metaforik - modtog åbenbaringen som et hav, og nu vil han videreformidle den i form af en enkelt vanddråbe. En sådan komprimeringsproces er forståeligt nok et langvarigt foretagende. Det er dog stadig uvist, om den skelsættende bog nogensinde vil ramme bogmarkedet, da han endnu ikke er sikker på, at menneskeheden er klar til at begribe alle de ting, som han kender til. Nærmest som en lille lækker gimmick, afsluttede han vores samtale med de meget ydmyge ord: "*Years from now, they will say that you spoke with a messenger from God*".

Som ikke-troende individ må jeg indrømme, at jeg fandt og til stadighed finder det en smule tvivlsomt, hvor vidt denne selvudnævnte samtidsmessias virkelig er så exceptionelt enestående, som han giver sig ud for at være. Ikke desto mindre, bliver jeg selvfølgelig nødt til at have ham med i min rejseberetning – tænk hvis han virkelig er den næste messias!

The final countdown

Rent mentalt var jeg allerede hjemme, inden jeg satte mig i taxaen til lufthavnen. Nu ville jeg bare gerne hjem. Jeg er siden min hjemkomst blevet spurgt mange gange, om fire måneder var en passende rejselængde? Og her har jeg måtte ty til et noget ambivalent svar. For jeg kunne sagtens have rejst dobbelt så lang tid, men alligevel var jeg, da rejsen afslutning nærmede sig, glad for, at det nu var tid til at vende hjem. Hvordan kan det hænge sammen? Det kan det, fordi man, langt før det egentligt sker, rent mentalt indstiller sig på at skulle hjem. Når hjemturen så småt nærmer sig, begynder man at tænke på dem derhjemme, og det man glæder sig til at komme hjem til. Havde jeg på forhånd været indstillet på, at jeg ville rejse otte måneder, så havde jeg stadig efter seks måneder rejst på full power og nydt hvert et øjeblik - det er jeg helt overbevist om. Det er svært at forklare den mentale proces helt nøjagtigt. Det er en slags mental relativitet, der for mit vedkommende opererede helt autonomt.

Én ting er helt sikkert - jeg har ikke fået nok af at rejse.

Ude godt, men hjemme...?

At vende hjem til Danmark efter et længere udlandsophold var en særlig oplevelse. I Kastrup lufthavn hørte jeg indiske fantomsamtaler overalt, hvor jeg gik, og da jeg hoppede på et tog mod Aarhus hovedbanegård blev jeg nærmest fortryllet af den smukke danske vintersol, der spejlede sig først i storebælt og senere i de grønne frostbelagte fynske marker.

Jeg tog mig selv i at grine over den påtagede høflighed, der er til stede i det offentlige rum i Danmark. "Hov,

undskyld", "Nej undskyld, det var min fejl". Det var ikke et grin affødt af nedladenhed, det var blot et spontant grin over, at jeg virkelig havde rejst mellem to vidt forskellige verdener. Det fly, jeg satte mig ind i i Mumbais lufthavn, havde ikke kun taget mig på tværs af nationale grænser… Det havde fløjet mig fra ét univers til et andet.